

L'home

La 47 setmana social de França

Tractar temes socials vol dir tractar de l'home, ja que és l'home el principi i el fi de tota societat.

Avui, davant les perspectives de la societat actual, és encara més necessari tractar-ne, perquè, com diu Quoist, l'home està en perill.

Per això no sorprengué a ningú que la 47 Setmana Social de França, celebrada recentment a Grenoble, escollís per tema: « Socialització i persona humana ».

No coneixem encara el contingut de les seves conversacions de Grenoble, però la carta adreçada per la Santa Seu al President de les Setmanes Socials demostra ja la preocupació de l'Església pel perill que corre la persona humana davant d'una « socialització cada dia més universal i més profunda ».

No es tracta pas de renunciar a molts avantatges d'una socialització sinó d'evitar la deshumanització. D'evitar que l'home modern no vegi restringida l'esfera en la qual pot pensar per ell mateix obrar per pròpia iniciativa, exercir les seves responsabilitats, afirmar i enriquir la seva personalitat. La qual cosa és possible perquè « la socialització no és el producte de forces de la naturalesa que obren seguint un determinisme de modificar; és obra de l'home, un ser lliure, conscient i responsable dels seus actes ».

La dignitat de la persona humana

El Breviari de Pastoral Social, publicat l'any passat per la Comissió Episcopal de Doctrina i Orientació Social, comença la síntesi doctrinal amb una declaració ben concreta: « El principi primer i fonamental d'una concepció cristiana de la societat estableix la dignitat de la persona humana ».

No cal insistir massa, ací, en l'home com a ser espiritual, encara que el seu esperit estigui unit a la matèria, al cos. No obstant, recordem com, si bé el cos el subjecta a totes les limitacions del món físic, i el permet participar tan sols de la vida sensible, pròpia dels éssers del regne animal, l'esperit li obre les portes del coneixement i de l'amor, sense altre límit que aquell que imposen les condicions individuals de la seva existència.

De tots els éssers creats, l'home és l'únic capaç de conèixer la veritat de les coses i d'estimar les.

La vida d'aquest home, corporal i espiritual a l'hora, precisa tot allò que exigeixen cos i esperit. Per una banda li cal menjar, vestit, habitació, etc. Per l'altra li cal llibertat i mitjans per a conèixer la veritat i per estimar-la, és a dir per moure la seva voluntat envers allò que convé a la veritat.

Tot això és vàlid fins i tot per a un home orfe de sentiment religiós. Ho fa vàlid la simple contemplació del món, sense pensar més enllà.

Per a un home que accepti només l'existència d'un Déu Creador ja no serà suficient. Aleshores l'home creat per Déu, dotat d'una ànima immortal, té també en Déu el seu últim fi. Establir aquesta relació entre l'home i Déu, és elevar l'home a una major dignitat.

No obstant, pels cristians encara no n'hi ha prou. L'home creat per Déu a la seva imatge i semblança i vençut pel pecat, fou redimit per Jesucrist, i, mitjantçant la gràcia, esdevé fill de Déu, germà del mateix Crist, membre del Cos Místic, participant en certa manera de la divinitat.

Res pot haver-hi en el món més digne i més excel·lent que l'home. Tot, doncs, ha de ser posat al seu servei.

No fem volar coloms

Escriure, emprar paraules, obliga a expressar idees. Teoritzar és gairebé

En aquest temps...

Paràbola de l'home i el cotxe

Hi havia un home que no havia mai conduït i un dia, per primera vegada, fou propietari d'un cotxe. Els primers mesos, quan se servia de la màquina, l'home pensava acuradament cada un dels seus gestos: ara em cal apretar « l'embrague », ara tiraré avall per posar « primera », ara he d'encendre « l'intermitent » per girar a dreta... El gest, cada gest de l'home, era una decisió conscient.

En aquells mesos, però, la màquina li responia de mal grat. El motor li « roncava », el « canvi » cruixia de dents. La màquina, com autòmata que era no podia tolerar la presència i el domini d'un ésser que pensava, que raonava abans de decidir. I el cotxe, continuament, deia a l'home: « el què a mi em cal és eficiència, i, per a ser eficient, cal ser ràpid i, per a ser ràpid cal no pensar, cal alliberar-se de l'entrebanc del pensament ».

Els primers mesos passaren i la màquina ja no rondinà més. A la fi havia aconseguit que l'home es posés al seu nivell. Ara quan el cotxe corria, hi havia dos autòmats. La màquina i el seu conductor eren ja una sola unitat perfecta. El gest, cada gest de l'home, s'havia alliberat de la servitud del pensament. El gest, cada gest de l'home, era ja automàtic. Aleshores, el cotxe, per això havia deixat de rondinar, i el motor i el « canvi » i tot responien de bon grat. Ja tot, màquina i home, era un sol mecanisme que funcionava amb perfecta i meravellosa sincronia. Hi havia ja una màquina total, ben eficient, damunt de la carretera — J.

carta de la Santa Seu a la Setmana Social de Grenoble, que abans meninexcusable. No creguem, però, que sigui només fer volar coloms.

L'acceptació d'aquesta dignitat de la persona humana té una transcendència immensa en l'ordre social, llevat que caiguem en el pecat, tan estès i antic i sempre tan actual, de predicar una cosa i fer-ne una altra.

Creure en la dignitat de la persona humana i conformar actes i fets a aquesta creença significa fer impossible qualsevol forma d'esclavitud o d'explotació de l'home. La mateixa

(Continua en la pàg. siguiente)